

Jude Deveraux

Wzpomínka

1. KAPITOLA

New York
1994

V nynějším životě nemůžete být šťastná. Brání vám v tom události, které se odehrály ve vašich minulých životech.

Co byste si pomysleli, kdyby vám tohle někdo řekl? Možná by vás napadlo: Je to beznadějně, takže proč se namáhat? Nebo spíš: Co mi to ta šílená ženská vykládá? Radši se seberu a vypadnu odsud co nejdál.

Nebo jste možná tak trochu jako já a řekli byste si: To je bezvadný nápad! Cestování v čase je teď v módě, ale minulým životům se nikdo moc nevěnuje. Takže bych se té dámy mohla na všechno důkladně přeptat a podle jejích odpovědí pak napsat knížku.

A protože jsem spisovatelka tělem i duší, napadla mě při mém prvním setkání s Norou právě tahle poslední možnost. V celém mém těle totiž nenajdete ani jedinou molekulu, která by nebyla naprogramovaná na otázku: Jak bych mohla právě tohle využít v nějakém svém příběhu?

Lidé se mě neustále vyptávají, jak jsem se vlastně stala spisovatelkou. Ráda bych jim nabídla nějakou odpověď, která by je potěšila. S chutí bych jim třeba vylíčila, jak jsem jednou brouzdala po louce plné drobných blančivých kvítků, když vtom se přede mnou zjevila čarokrásná víla ve stříbrné říze, klepla mě kouzelnou hůlkou po hlavě a pronesla medovým hlasem: „Dávám ti dar psaní. Vrať se domů a piš.“

Občas mívám pocit, že lidé chtějí slyšet něco v tom smyslu, že jsem byla „vyvolená“, jako se to traduje například o prorocích. Jenomže kdykoliv o nich něco čtete, pokaždé se dozvíte, že se *všichni* obracejí k Bohu s ná-

řkem: „Proč zrovna já, Pane?“ Někdy mívám pocit, že být „vyvoleným“ není dar, ale prokletí.

Vlastně jsem vám už naznačila, proč jsem se stala spisovatelkou. Vymýšlím si příběhy úplně o všem. O všem na světě. Jakmile něco vidím, slyším nebo čtu, v hlavě se mi okamžitě začne odvíjet příběh.

Vyprávění je pro mě přirozenost. Když se mě někdo zeptá, proč jsem se stala spisovatelkou, mám sto chutí se ho zeptat: A co máte v hlavě vy, když ne příběhy? Na co *myslíte*, když posloucháte nějaký suchopárný projev a umíráte nudou? Nebo když řídíte auto? Nebo když strkáte do pračky šestou dávku prádla? V tomhle vidím skutečné tajemství života. Co se honí hlavou mně, už vím, ale jak jsou na tom ostatní lidé? Co v ní mají oni místo příběhů?

No, každopádně jsem teď spisovatelka na plný úvazek (což znamená, že nepotřebuju žádné další zaměstnání, abych měla z čeho platit účty) a zjišťuju, že my spisovatelé tvoříme pevně stmelенý spolek a očekává se od nás vzájemná loajalita. Hippokratova přísaha je ve srovnání s tím nicotná záležitost.

A protože nechci přijít o členství, povím vám, co se ode mě čeká. *Psát až do úplného zemdení*. Jak že to kdosi vyjádřil? Něco v tom smyslu, že spisovatel si musí otevřít cévu a nacedit na papír vlastní krev. No, je to pravda. Psaní je skutečně děsná dřina. Denně prosedím na zadku šest až deset hodin a mezi tím rázuju sem a tam a vymýšlím, „co přijde teď“. A když knihu dopíšu, po každé mi z nakladatelství pošlou peníze a květiny.

Ale teď vážně – máte dojem, že spisovatel trpí víc než dejme tomu sekretářka? Ta musí vstávat na zazvonění budíku (kdežto já vstávám, kdy chci), vypravit z domu děti a svoji drahou polovičku, pracovat pro šéfa, který ji nikdy nepochválí, a po návratu ze zaměstnání odsloužit další směnu. A nikdo nikdy neřekne: „Páni, ty jsi sekretářka? Jak ses k téhle práci dostala?“

Všichni nejspíš děláme, co umíme. Pokud zvládáte řídit nákladní auto, žijíte se tím. Dokážete-li někomu bez výčitek svědomí dělat potíže, stanete se právníkem.

A jestliže se vám v hlavě rodí příběhy, přenášíte je na papír. Práce spisovatelky se podle mě nijak neliší od jiných, daleko důležitějších profesí. Mám ale dojem, že svět jako celek zastává jiný názor než já. Usoudil totiž, že spisovatelé jsou chytřejší, důvtipnější, osvícenější a vůbec tak nějak lepší než ostatní lidé, a tak k nim přistupuje s posvátnou bázní a úctou.

Podle mě by se měla zavést Národní profesní loterie – každoročně by se z klobouku vytáhlo deset profesí a po celý následující rok by se vzdával hold lidem, kteří v nich pracují. Měli by žebříčky popularity, dostávali by obdivné dopisy od fanoušků, pořádali by autogramiády a měli by něco jako svá vlastní nakladatelství, která by je vychvalovala do nebe a zaplavovala je dary.

Vidíte? Už zase vymyslím příběh. Dejte mi klávesnici a nikdo mě nezastaví.

Ale ještě k těm deseti zaměstnáním, která by se každoročně losovala. Chci na tomto místě ukázat prstem na jednu „profesi“, která je natolik d'ábelská, že by si zařazení do této loterie vůbec nezasloužila. Tvoří ji recenzenti knih. Konkrétně recenzenti milostných románů.

Pokud se vás to nějak dotklo, asi bych vám měla přiznat barvu hned na začátku, abyste případně mohli tuhle knížku včas odložit. Píšu totiž romány.

Takže jsem to vyklopila. Je to venku.

Kromě nezměrné radosti, kterou mi psaní vnáší do života, je tady jedna skutečně, skutečně odporná věc. Nebetyčně odporná. Mám na mysli způsob, jakým svět pohlíží na milostné romány, na jejich čtenáře a zejména na lidi, kteří je *píšou!*

Nemáte dojem, že se svět pomátí? V talk show Oprah Winfreyové jsem viděla muže, který se přiznal, že několikrát souložil s vlastní dcerou, když byla ještě malá holčička. Skoro všichni zpěváci a herci se otevřeně hodebají, že vyzkoušeli veškeré dostupné drogy a pozurázeli nebo od sebe odehnali většinu lidí ze svého okolí.

A jak svět k těmhle lidem přistupuje? S láskou. Ano. S láskou, pochopením a soucitem.

A pak jsem tady já – a copak že to dělám? Píšu rozver-

né milostné romány o mužích a ženách, kteří se do sebe zamilovávají a jejichž nejdivočejším kouskem bývá zplození jednoho až dvou robátek. Žádné drogy. Žádné krvesmilstvo. Nikdo nikoho nesmaží zaživa a nevyvádí ani žádné jiné zlotřilosti. Moje postavy dokonce ani nevymýšlejí žádné záludné metody, jak někoho připravit o život. Píšu zkrátka příběhy o věcech, po kterých toužíme: o lásce k někomu, kdo naše city opětuje.

Člověk by čekal, že se čtenářům už při pouhém pomyslení na autora takových knih rozlije po tváři široký úsměv. Ach, to je nádhera! Láska. Milování. Smích. Polibky.

Chyba lávky. Z mého pohledu je svět vzhůru nohama, protože se spisovatelům románů posmívá, znevažuje je a prská na ně jedovaté sliny.

A z jakých důvodů? Já osobně považuju za nejpозорuhodnější ten, který tvrdí, že by ženy mohly ztratit smysl pro realitu a upnout se k naději, že je nějaký muž zachrání před Životem s velkým Ž. Podle této teorie jsou ženy tak hloupé, že nerozlišují smyšlenku od skutečnosti. Ale dělá si snad někdo starosti, že *muži*, kteří louskají špiónážní thrillery, zaútočí na své sousedy samopalem? Ne, nevzpomínám si, že by to někoho napadlo. Stejně jako si nepamatuju, že by si někdo dělal těžkou hlavu kvůli detektivkám nebo vědecko-fantastickým románům. Zkrátka a dobře, to jenom ty pitomé ženské v sobě hýčkají naději, že je zachrání nějaký úžasný, pozorný a štedrý kus chlapa.

Moji milí, kdyby si ženy skutečně myslely, že je nějaký takový úchvatný chlap může spasit, milostné romány by netvořily čtyřicet procent vydavatelské produkce.

Ale vraťme se k recenzentům. Tihle mladí inteligentní lidé vycházejí z vysokých škol s hlavou plnou snů o práci v nějakém intelektuálním časopisu. Jenomže jak nakonec dopadnou? Jakýsi staroch, kterému už dávno pohasla jiskra v oku, se rozhodne, že dá tomu mladému náfukovi pořádnou životní lekci, a přidělí mu tu nejpotupnější práci v celé nakladatelské branži – *recenzování milostných románů!*

A hádejte, proti komu se obrátí vztek mladého absolventa, který zaplatil na školním osmdesát tisíc dolarů a teď mu někdo podstrčí knížku, z jejíž obálky se na něj culí kojná (název, který vystihuje velikost víte čeho, polozakrytého živůtkem visícím proklatě nízko – kontrolní otázka: kdo myslíte, že vymýšlí takovéhle obálky, muž nebo žena?).

No a tenhle jedinec – muž nebo žena – si pak vybijte vztek na mě, na autorce milostných románů. Na té nejnicotnější bytosti na světě. Na domácí pučce s bankovním kontem.

Pravidlo číslo jedna při hodnocení milostného románu zní: Porovnejte ho s *nejlepší* knihou, jakou jste v životě četli. Pokud se nevyrovná dílu Jane Austenové, využijte svých šedesát tisíc dolarů zaplacených na školním a nechejte na autorovi nit suchou. Když se ale dopustíte té chyby, že se vám ten vnucený brak zalíbí, napište: „Čtenářům Hayden Laneové se tahle knížka bude zamlouvat.“ Ať už ale napíšete cokoliv, za žádných okolností se neopovažujte vyjít na trh s vlastní kůží a nevyzradte, že ta knížka padla do noty i vám. Kdybyste totiž u někoho vyvolali dojem, že ve vás ten škvár nebudí odpor, už nikdy byste nedostali k recenzi žádnou „hodnotnou“ knihu.

Jak ale tohle všechno souvisí s tématem minulých životů? Vlastně bezprostředně, protože je mi už devětatřicet let, čtyřicítka mám na krku a snažím se dopídit smyslu svého života. Občas mám dojem, že mě to zajímá úplně stejně, jako zajímá moje čtenářky prapříčina mého rozhodnutí stát se spisovatelkou. Co z nás dělá to, čím jsme dnes?

Celkově vzato jsou nejzajímavějším materiálem k rozpitvávání lidé. Proč se ta paní, co bydlí kousek ode mě, obléká tak stroze jako vojanda? Proč se někteří lidé bojí nožů, ohně nebo výšek? A co ti, kteří mají strach vyjít z domu?

Samozřejmě se nabízí teorie, že všechny fobie, které člověka trápí v dospělosti, pramení z děsivých zážitků v dětství – ideálně z takových, které si nepamatujete, protože pak si vás může psychoterapeut zvat na další

a další sezení a účtovat si tisíce dolarů za to, že vám pomáhá, abyste si na tu příšernou událost vzpomněli. Taková terapie většinou končí tím, že jste co do peněz chudší, ale zato bohatší o řadu odporných vzpomínek.

I já jsem v jednom špatném životním období (a co jiného může ženě způsobit takové „špatné životní období“ než nějaký muž?) chodila k psychoterapeutce. Dozvěděla jsem se od ní, že ty příběhy, které se mi neustále honí hlavou, jsou výsledkem mé někdejší nenaplněné touhy vyspat se s vlastním otcem. Když se mi po jejím sdělení konečně vrátila řeč, rozhořčeně jsem vybuchla: „Nikdy jsem s otcem spát *nechtěla!*“

„Aha,“ opáčila ona. „Takže jste to v sobě potlačila.“

Po téhle návštěvě jsem pochopila, že nemůžu vyhrát – přitom vítězství pro mě bylo odjakživa velice důležité – a už jsem k ní nikdy nešla.

Stále jsem se však snažila přijít na to, proč vlastně píšu a proč píšu tak, jak píšu. Všichni spisovatelé totiž touží po jediné metě – chtějí dosáhnout nesmrtelnosti. Ve své ješitnosti si my autoři myslíme, že lidé chtějí číst právě to, co jsme vypotili na papír. Když my spisovatelé slycháme, jak Mark Twain zemřel v chudobě, vůbec ho nelitujeme, protože toho vytouženého cíle dosáhl. Bude žít navěky. Naše rodiny by byly nepochybně radši, kdybychom spíš vydělávali spoustu peněz, ale my autoři si mnohem více ceníme věčného uznání než bohatství.

Jenomže právě v tomhle vězí problém. Nikdo za vámi nepřiletí na růžovém obláčku, v rukou psací podložku s klipsem, a nepronese: „Dáváme ti spisovatelský talent. Chceš takový, kterému se budou všichni vysmívat, nebo takový, který ti zaručí, že na tebe budou lidé vzpomínat i po smrti?“ Talent není ojeté auto. Nemůžete ho vrátit, když se vám znelíbí. Nemůžete říct: „Ráda bych vyměnila svoje vlohy za nadání Edith Whartonové.“

Můj talent zkrátka a dobře spočívá v tom, že píšu milostné romány, do nichž se všichni strefují, pošklebují se jim a zesměšňují je. Když chce režisér filmu zdůraznit, že má některá z ženských postav v hlavě průvan, strčí jí do rukou milostný román.

Zpočátku jsem byla vděčná, že mám aspoň nějaké vlohy. Kdo umí, píše, kdo neumí, píše recenze. Jak řekl Anthony Trollope: „Jenom hlupák píše pro něco jiného než pro peníze.“ Nebo tak nějak. Každopádně je to pravda. Nemůžeme se zkrátka posadit k počítači a říct si: „Teď se propíšu do historie.“ Takhle to nefunguje. O tom, co po nás zůstane i po smrti, nerozhodujeme my, ale ostatní lidé.

A tak si pořád lámu hlavu, proč jsem začala psát právě romány. Ohlížím se za svým životem a uvažuju, co ze mě udělalo právě takovouhle autorku. Vlastně bych ráda zjistila, proč jsem taková, jaká jsem, ve všech ohledech.

Až do sedmi let jsem byla nejšťastnější dítě na celé planetě. Bydlela jsem s rodiči a sestrou v těsném sousedství dvou domů plných bratranců, sestřenic, tetiček, strýců a několikerých prarodičů. Připadala jsem si jako v ráji. Byl to hotový ráj. Vůdcem celé bandy jsem byla já, takže jsem všem velela a přikazovala, co a jak mají dělat, a moje tvořivost se těšila všeobecné úctě.

No, všeobecné možná ne. Jednou jsem viděla, jak babička zakroutila krkem kuřeti, a tak jsem řekla sestřenic, že bychom jí měly pomoci a zakroutit krkem i ostatní slepičí drobotině. Svíraly jsme ta kuřata mezi odřenými koleny a kroutily a kroutily. Nebylo nám tehdy víc než pět let. Babička vyšla z domu s košem prádla a viděla, že se všechna kuřata potácejí po dvorku jako opilá a hlavicky jim padají ke straně. Když si to teď vybavím a připomenu si babiččinu výbušnou letoru, dodnes mi nejde na rozum, že jsme to se sestřenicí přežily.

Tomuhle krásnému období však učinilo přítrž rozhodnutí mé matky, která dospěla k závěru, že už má plné zuby prchlivé povahy své tchyně. Mamka (která odrážela veškeré výbuchy hněvu svou zarputilostí) jednoho osudového dne postavila otce před hotovou věc a oznámila mu, že koupila pozemek a on jí na něm musí postavit dům. Doma jsme většinou všichni předstírali, že všechna pravidla určuje otec, ale on si nejspíš vytvořil vlastní pravidlo: Dejte mamce všechno, co chce, jinak nám udělá ze života peklo. Ať už si o tom tehdy myslel cokoliv,

nebyl takový blázen, aby se jí vzepřel – zvláště když měla v očích *ten* výraz.

Ať už za tím vězel jakýkoliv záměr, výsledek byl jasný. Odstěhovali jsme se. Během jediného dne jsem přišla o všechny bratrance, sestřenice i prarodiče; přišla jsem o kuřata, krávy a vačici, která se nám usadila ve stodole v sudu. Přišla jsem o ostružinové keře, které mi zanechávaly na těle svědivé škrábance, i o jabloně, na něž jsem mohla lézt. Během jediného dne jsem se ze všeobecně uznávaného šampiona stala dítětem, které je zapotřebí držet zkrátka.

Během několika hodin se můj dosavadní vzrušující život proměnil v bezbřehou nudu. Moje matka a sestra byly ze stejného těsta. Byly spořádané. Spořádané, spořádané, spořádané.

Existuje však na světě něco nudnějšího než spořádanost? Mamka mě pořád nabádala: „Nejez tolik čokolády. Bude ti špatně.“ Nebo: „Teď se na to nemůžu podívat, mám moc práce.“ A také: „Hayden, teď si nemůžeš jít číst. Ještě jsi neumyla koupelnu.“ A tak to šlo pořád dokola. Všechno mělo svůj vhodný nebo nevhodný čas. Ale vhodný čas na nespoutanou zábavu nepřicházel nikdy, aspoň podle mého názoru.

Cožpak nikdo nikdy nechtěl dělat něco, co nezapadalo do přesného rozvrhu? Opravdu jsem byla jediná, kdo do sebe toužil naládovat tolik čokolády, kolik se do něj vešlo, čert vem následky?

Když se teď na všechno dívám zpětně, mám dojem, že se někteří lidé bojí vybočit ze zajetých kolejí. Možná mají strach, že když se vychýlí z cesty, ztratí nad sebou kontrolu a promění se v cosi děsivého – v matčině případě to znamenalo proměnit se v ženu se špinavou podlahou v koupelně.

Ať už v tom vězelo cokoliv, výsledek byl jednoznačný: ocitla jsem se v bublině a zůstávala v ní úplně sama. Musela jsem si vrýt do paměti, že mám sedět zpřímá, chodit rozvážně a nikdy, nikdy se nechovat nevázaně. Moc jsem se snažila, ale když jste ještě dítě, ovládat se je tak strašně těžké. Řekla bych, že se ode mě všechna ta ponauče-

ní odrážela jako hrách od stěny, protože jsem snad milionkrát slyšela poznámku: „Vidíš, jaká jsi!“ Rodiče byli zřejmě přesvědčení, že pokud mě nebudou den co den, každíčkou vteřinu bedlivě hlídat, úplně zpusťnu. Možná se báli, že se začnu ládovat čokoládou a hystericky se při tom smát, a to už *napořád*. Třeba měli strach, že když mi na chvílku povolí opratě a umožní mi být *sama sebou*, už nikdy nade mnou znovu nezískají kontrolu.

Ted', kdy jsem dospělá a dokonale se vyznám v dospělém světě (ha ha, to určitě), dobře vím, že moji rodiče nebyli tvořivé typy, kdežto já ano. Když si koupili nějakou věc, která se musela smontovat, prostě si přečetli návod a sestavili ji tak, jak to po nich chtěl výrobce. Já jsem ale měla pocit, že když si přečtu návod, vlastně tím podvádím. A pokud se mi nedařilo složit tu věc dost brzy, obvykle jsem začala poskakovat po krabici a častovat ji všemi sprostými slovy, která jsem znala – naštěstí jich moc nebylo.

Trestem za rozdupání krabice nebo za jakékoliv porušení pravidel o zachovávání klidu v domě byla přednáška „pro mé dobro“. Tenhle obrat jsem nechápala. Když vás někdo přesvědčuje, že to či ono dělá „pro vaše dobro“, vždycky, *vždycky* to znamená, že po vás chce, abyste uznali, že má nad vámi navrch.

Takže jak jsem vlastně přežila tohle ubíjející potlačování své osobnosti? Jak jsem přežila ty časté vynucené návštěvy u kněze, který mi měl promluvit do duše, protože jsem tak „jiná“? Jak jsem přežila ty matčiny neustálé porady s příbuznými, po kterých chtěla radu, co se mnou má „provést“?

Utíkala jsem do říše příběhů, což bylo to nejlepší, co jsem mohla udělat.

Náruživě jsem četla. Když mě mamka donutila, abych vyluxovala pokoj, o který jsem se dělila se sestrou, dbala spíš na to, abych vysávala dost dlouho, a ne aby po mně zůstala čistá podlaha. Důsledně kontrolovala jenom žárovky, jestli na nich neulpěla nějaká špína, takže jsem vždycky jakseptatří vypulírovala jenom ty a potom jsem si zalezla s knížkou, baterkou a vysavačem do komory

a tři čtvrtě hodiny si tam četla. Protože však měla mamka uši citlivé jako netopýr, musela jsem zachovat zdání, že luxuju, a přizpůsobit tomu i zvuk vysavače. Příkládala jsem si tedy hubici vysavače na tvář, chvílemi ji odtrhávala a četla. Vysávala jsem a četla, vysávala a četla. Zjistila jsem, že si musím dávat pozor, aby byl konec hadice čistý, protože jinak bych si od něj ušmudlala celý obličej a mamka by mě pak donutila skutečně uklidit celý pokoj. Fuj!

Zkrátka jsem se naučila obcházet matčinu posedlost uklízením a čištěním a vždycky jsem si udělala čas na knížky, které jsem měla tak ráda. Dokonce jsem se pustila i do literatury faktu. Čítala jsem o různých hrdinech, mužích i ženách, kteří nějak vynikali a něco v životě dokázali.

Nejdřív to byli Daniel Boone a Jackie Cochranová. A taky sir Richard Francis Burton. Potom Alžběta I., nejúžasnější královna, jaká kdy žila, a ženy, které se převlékaly za muže a pracovaly jako špiónky. Ten seznam by byl nekonečný.

Tehdy jsem si to ještě neuvědomovala, ale ve skutečnosti jsem dělala rešerše. Ano, prováděla jsem rešerše. Teď dostávám dopisy, ve kterých se mě čtenářky až s posvátnou úctou ptají, jak se mi podařilo shromáždit tolik informací, že jsem schopná psát historické romány. Tak dobře, ujasněme si, jak vypadá životní realita. Žena, která mi tuhle otázku položila, pracuje na plný úvazek, má tři děti, kterým ještě není ani pět let, a zajímá ji, jak sbírám podklady pro *román*. Já bych se zase ráda zeptala jí, jak vůbec dokáže přežít jeden jediný den.

Do svého života vám dávám nahlédnout tak důkladně nejspíš proto, milé čtenářky, abych vás přesvědčila, že jsem naprosto normální, duševně zdravý člověk. Stalo se mi totiž něco, co normální není a co se zdravému rozumu vymyká.

Zamilovala jsem se totiž do jedné ze svých smyšlených postav.

Dokud jsem se nepustila do psaní románu nazvaného *Navždycky...*, pokládala jsem se za naprosto vyrovnanou

osobu. Možná se mi hlavou honilo až příliš mnoho příběhů, ale považuju to za docela normální a spíš lituju lidi, kterým se to nestává, protože o hodně přicházejí.

Zkrátka jsem byla přesvědčená, že si žiju docela dobře a spokojeně. Bylo mi sedmatřicet let, vybuodovala jsem si skvělou kariéru, měla jsem přátele, a co bylo nejlepší, chodila jsem se skvělým mužem. Jmenoval se Steven.

Steve byl něco jako splněný sen: byl chytrý, zábavný, nadaný a starostlivý. Kdybych si ho měla vymyslet, líp bych to nedokázala. A zbožňoval mě. Smál se všem mým vtípkům a měl mě za krásnou a chytrou. Všechno bylo mezi námi naprosto dokonalé. Nepochybovala jsem, že si ho nakonec, konečně, jednou vezmu. Když mě pak požádal o ruku – zrovna jsme jeli v drožce o dvou kolech přes Central Park – vrhla jsem se mu kolem krku a zvolala „Ano, ano, ano!“ tak nadšeně, že jsem ho přivedla do rozpaků.

Jenomže tu noc, vlastně už byla neděle ráno, tři hodiny po půlnoci, jsem se probudila, protože jsem dostala NÁPAD. To se mi už nestávalo. Když jsem totiž začínala psát, neustále se mi v hlavě rojily nějaké náměty a já se bála, že je všechny zaspím. Vždycky jsem tedy vstala z postele a ťukala do klávesnice třeba až do rána. Ale později, po napsání zhruba deseti knížek, jsem zase vždycky klidně usnula, nápad nenápad.

Ale tu noc, kdy mě Steve požádal o ruku a já cítila na levé ruce tlak zasnubního prstenu, jsem zase dostala NÁPAD. Byl tak ohromný, že jsem se už nedokázala uvolnit, přitulit se ke Stevovu hřejivému tělu a usnout.

Opatrně jsem tedy vstala, došla po špičkách k počítači a začala sepisovat své nejčerstvější myšlenky. Nešlo vlastně přímo o příběh, ale spíš o postavu. No jo, tak dobře, šlo o muže. Úžasného muže, který se nepodobal žádnému z těch, o nichž jsem kdy psala. Byl to muž, který mi připadal mnohem skutečnější než všechny ostatní postavy, kterým jsem dosud vdechla život.

Ve svých knihách vyprávím o jedné rodině – Tavis-tockových. V začátcích své spisovatelské kariéry jsem po každém dokončeném románu propadla depresi, pro-

tože jsem věděla, že se mé oblíbené postavy už nikdy neobjeví v žádné mé další knížce. Pak jsem ale dostala skvělý nápad – napíšu čtyři knihy o čtyřech bratřech. Už jsem ale nevzala v potaz, že až tuhle práci dokončím, čeká mě čtyřnásobná nálož depresí. V tu chvíli mě ale napadalo žádné jiné řešení než psát o té rodině dál.

Tehdy mi vůbec nedošlo, do čeho se pouštím. Jak narůstal počet knih o rodině Tavistockových, dostávala jsem tisíce dopisů se žádostmi o její rodokmen. A lidé mě upozorňovali, že jsem v jedné knize nechala jistý manželský pár přivést na svět syna, kdežto v jiné dceru. Musela jsem si kvůli tomu koupit profesionální program pro sestavování rodokmenů, protože bych jinak nebyla schopná udržet krok se všemi svými postavami, kterých se mi během několika let nashromáždilo přes čtyři stovky a všechny byly vzájemně spřízněné.

S Tavistockovými a jejich příbuznými jsem prožila několik let, všechny si je zamilovala a vnímala je jako skutečné lidi. Nebylo tedy divu, že jsem tu noc po zasnubách vstala z postele a začala psát o dalším Tavistockovi.

Pojmenovala jsem ho James Tavistock, ale všichni mu měli říkat Jamie. Vykreslila jsem ho jako úchvatného urostlého pohledného Skota, který žije v šestnáctém století a prohání se po kraji v tavistockém kostkovaném kiltu. Hrdinkou byla moderní žena, která za ním přicestovala v čase z dnešní doby.

Když se Steve ráno probudil, ještě jsem seděla u počítače, vymýšlela dialogy a sepisovala poznámky ke knize. Takhle mě ještě nikdy neviděl, protože jsem se během let naučila přistupovat k psaní jako k zaměstnání s pevně stanovenou pracovní dobou. O víkendech a svátcích jsem si dopřávala volno jako všichni ostatní. Zjistila jsem, že mi to vyhovuje mnohem víc než horečné „čekání na inspiraci“. Největší inspirací je pro mě nájemné, které musím měsíc co měsíc platit za svůj byt.

Steve byl velice chápavý. Pracoval jako investiční bankéř (ne, svoje peníze jsem ho nenechala spravovat; byla jsem zamilovaná, ne šílená) a můj tvůrčí proces ho naprosto uchvátil. Objednal si proto v lahůdkářství sní-

dani (ve skutečném světě by žena měla svému nejdražšímu usmažit vajíčka sama; v New Yorku jenom zvedneme telefon) a já jsem pokračovala v psaní.

Po nějaké době ho ale ťukot kláves začal nudit, a tak se mě pokusil vytáhnout do kina nebo na procházku do parku. Odmítla jsem to. Prostě jsem nedokázala přestat psát o Jamiem.

Steve mě ujistil, že mě chápe, a dodal, že mě nechá v klidu pracovat a ozve se zítra.

Nesešli jsme se však ani zítra, ani pozítří. Ve skutečnosti jsme se neviděli skoro tři týdny. Nechtěla jsem nikoho vidět, chtěla jsem jen jednu věc – psát o Jamiem.

Až do svítání jsem ležela v knížkách o Skotsku a ve všech jsem nacházela něco, co mě k Jamiemu přibližovalo. Myslela jsem jenom na něj, v noci se mi o něm zdálo, viděla jsem před sebou jeho tmavé oči a vlasy, slyšela jeho smích. Zнала jsem jeho silné i slabé stránky. Byl statečný a poctivý, čest pro něj představovala hlavní hnací sílu. Byl tak hrdý, až ho to svazovalo. Při všech svých ctnostech byl ale ješitný a občas i pořádně líný. Chtěl, abych mu – totiž moje hrdinka – posluhovala.

Po dvou týdnech jsem si se Stevem vyrazila ven. Nevím proč, ale měla jsem dojem, jako bych ho vůbec *neviděla*. Jako kdybych se dívala na okolní svět přes brýle pomazané vazelínou. Nic mi nepřipadalo skutečné a celou dobu jsem slyšela a viděla pouze Jamieho.

Během následujících měsíců se moje posedlost tím mužem ještě prohloubila. Steve se všemožně snažil upoutat mou pozornost. Mluvil se mnou a prosil mě, abych si dala přestávku a začala se mu víc věnovat.

„Kam se poděla ta žena, do které jsem se zamiloval?“ zeptal se s úsměvem. Snažil se tak zlehčit bolest, kterou jsem mu působila.

Nemohla jsem mu přiznat pravdu. Chtěla jsem jenom jedinou věc – vrátit se k počítači a ke knížkám, z nichž jsem čerpala informace. Ani nevím, co jsem v nich hledala, možná jsem doufala, že v některé z nich „objevím“ Jamieho.

Musím přiznat, že se Steve ke mně celou dobu choval naprosto fantasticky. Skutečně mě miloval. Asi po čtyřech měsících, během nichž jsem mu nevěnovala skoro žádnou pozornost, mě poprosil, abychom zašli k psychologovi. Tou dobou jsem se už cítila provinile. Vlastně ne, oprava, měla jsem dojem, že bych se *měla cítit* provinile. Ve skutečnosti jsem si nepřála nic jiného, než aby mi všichni zmizeli z očí a nechali mě o samotě s Jamiem.

Tři měsíce jsme Steve a já chodili týden co týden k psychologovi a probírali s ním moje dětství. Ale nezajímalo mě to ani za mák. Seděla jsem tam a odříkávala všechno, co chtěli slyšet – mamka mě nemilovala, tatka mě nemiloval a tak dále. Ve skrytu duše jsem ale myslela jenom na psaní o Jamiem. Vylíčila jsem dostatečně barvitě, jak se mu na slunci lesknou vlasy? Popsala jsem už zvuk jeho smíchu?

Stevovi bylo jasné, že mi všichni psychologové můžou být ukradení, a po osmi měsících, během nichž jsem ho nepřestávala ignorovat, mi oznámil, že chce naše zasnoubení zrušit. Když jsem mu vracela prsten, měla jsem dojem, jako bych se na sebe dívala zpovzdáli. Hlavou se mi honila jen jediná myšlenka: Konečně můžu být *pořád* jen a jen s Jamiem.

Když jsem se o téhle posedlosti svým hrdinou poprvé zmínila před svou šéfredaktorkou a kamarádkou Dariou, byla bez sebe nadšením. Posedlí spisovatelé tvoří *skvělé* knížky. Na opačném pólu stojí autoři, kteří volají šéfredaktorům a ptají se: „Co chcete, abych napsal teď?“

Daria byla jediná duše na celém světě, která si chtěla poslechnout všechno, co jsem jí o Jamiem byla ochotná prozradit. Tady je zapotřebí poznamenat, že se za léta praxe naučila naslouchat autorům a zároveň redigovat rukopisy jiných autorů, ukusovat bagel a udělovat své asistentce pokyny ohledně textů na obálky. Pokud jde o mozek, Daria je vážně kabrňák.

Pak se ale stalo něco zvláštního. Asi po třech nebo čtyřech měsících, kdy jsem nemluvila o ničem jiném než o té knize, mi Daria řekla: „Chtěla bych vidět, co jsi zatím napsala.“

„Ne!“ vyjela jsem podrážděně, což bylo dost divné. Spisovatelé totiž navenek obvykle hýří sebevědomím, ale ve skutečnosti spíš připomínáme obry na hliněných nohou. Jsme zcela v moci svých šéfredaktorů a vzhlížíme k nim s posvátnou bází, protože čtou naše díla jako první. Kdykoliv Darie přinesu první část knihy, kterou právě píšu, *vždycky* ji vynese až do nebe. Později mi třeba řekne, ať ji vyhodím do koše, ale nikdy ne hned napoprvé. Je to podobné, jako když se vaše nejlepší kamarádka do někoho zblázní a vy jí nemůžete vyklopit na rovinu, že se zahazuje s úděsným chlapem. Musíte počkat a vyrukovat s tím až *poté*, co se s ním rozejde.

Obvykle jsem Darie posílala knížky po padesátistránkových blocích a dožadovala se jejího názoru (rozuměj: nadšené chvály), ještě než kurýr stačil odnést zásilku od mých dveří. Jednu pětisetstránkovou knihu jsem jí dokonce posílala po deseti stranách. Daria moudře odmítá pořídit si domů fax, protože jinak by jí všichni autoři posílali knížky stránku po stránce a páčili z ní nadšené chvalozpěvy za každý odstavec, který podle svého názoru sesmolili zvláště důvtipně.

Snad jsem vám tedy dostatečně jasně objasnila, že když jsem Darie odmítla ukázat, co se mi zatím podařilo vytvořit, bylo to dost neobvyklé. Vysvětlila jsem jí, že chci nejdřív dokončit část, kterou mám rozepsanou, a poslat jí celý blok později.

Ve skutečnosti jsem ale nemínila připustit, aby Daria – nebo jakákoliv jiná žena – spočinula pohledem na mém Jamiem.

Měsíce plynuly a já jsem jí stále odmítala ukázat byt' jen jediný řádek. Daria si začínala dělat starosti. Někteří autoři lžou, kolik toho už stačili napsat, ale já jsem věděla, že za lhářku mě Daria nepovažuje. Píšu totiž proto, že psaní zbožňuju – oprava, píšu, protože musím, protože své nutkání nedokážu ovládnout.

Ještě víc se začala Daria bát, když ze mě konečně vypadlo, že jsem před měsícem zrušila zasnoubení se Stevem. „Jak to, že ses mi o tom vůbec nezmínila?“ zeptala se Daria zděšeně. Byly jsme totiž skutečně kamarádky,

ne pouze partnerky, které svedla dohromady práce. Když jsem jí odpověděla, že zrušené zasnuby pro mě nejsou zas tak důležité a že mě rozchod se Stevem nijak nerozhodil, změřila si mě ustaraným pohledem.

Měsíce utíkaly a já psala a psala. Při práci mívám na monitoru stále po ruce soubor nazvaný *Scény*, kam si ukládám všechny nápady, které bych mohla použít – třeba nějaký trefný útržek dialogu. A protože jsem velice spořivá, nakonec většinou využiju každé slůvko, které do téhle složky uložím.

O Jamiem jsem toho ale napsala tolik, že soubor *Scény* nabobtnal na víc než šest set tisíc bajtů, tedy přes čtyři sta stran, aniž jsem tu knihu vůbec začala psát. Vytrvale jsem si namlouvala, že než se skutečně naplno ponořím do práce, potřebuju posbírat další informace a rozpracovat Jamieho trochu důkladněji.

Jamieho i svou hrdinku, kterou jsem pojmenovala Caitlin, jsem už zasadila do všech situací, které jsem si jen dokázala představit. Říkala jsem si, že jenom „prozkoumávám jejich možnosti“. Do té doby jsem stvořila pětadvacet knih, ale ještě nikdy jsem necítila takovou touhu psát. Nikdy jsem si ovšem nevytvořila k některé ze svých postav takové pouto. Jistě, často jsem měla dojem, jako bych se do svého hrdiny „zamilovala“, ale s láskou k Jamiemu se to vůbec nedalo srovnávat.

Uplynuly další měsíce a já jsem stále jen psala poznámky ke knize. Jamie se mezitím proměnil ze Skota v Angličana žijícího za vlády královny Alžběty I.

Daria se už na mě začínala škaredit, protože jsem jí stále odmítala ukázat byť jen jediný řádek. Připomínala mi, že jsem už prošvihla termín odevzdání rukopisu, ale nijak mě tím nerozhodila. Poslala mi kopii obálky na knížku s vysvětlením, že na mně všichni lidé v nakladatelství závisí. Normálně mi na tom velice záleží, ale tentokrát jsem neviděla, neslyšela a zajímala se jen o Jamieho.

Mám dojem, že teprve pozvánka na svatbu, která mi přišla od Steva, mě upozornila, že mám „problém“. Nejspíš mě chtěl tou krásnou zlacenou kartičkou vytočit, ublí-

žit mi a připomenout, že jsem o něj nadobro přišla. Prokázal mi však tu nejlepší službu, jaké se mi v mé situaci mohlo dostat.

Uvědomila jsem si, že jsem od sebe odehnala skutečného, živého, naprosto úžasného mužského kvůli postavě, která existovala jen na papíře. Došlo mi, že jsem už několik měsíců nepromluvila ani s jediným kamarádem a že se v naší branži začínají šířit klepy typu: Co se to stalo s Hayden Laneovou?

Jenomže uvědomit si, že děláte něco špatně, je jedna věc, a učinit tomu přítrž je věc druhá. Všichni kuřáci vědí, že by měli s cigaretami skoncovat, ale to ještě neznamená, že se jim to podaří.

Když jsem si konečně byla schopná přiznat, že mám problém, rozhodla jsem se vyhledat pomoc. Tři měsíce jsem den co den docházela k psychoterapeutce, ale nebylo to k ničemu, protože nikdo nikdy neslyšel o případu, který by se podobal mým potížím. Ze začátku jsem se snažila tajit, že muž, kterým jsem tak posedlá, je pouze výplodem mé fantazie. Protože jsem ale strašně upovídaná a na intriky nejsem stavěná, dost brzy to vyšlo najevo. Psychoterapeutka mi doporučila, abych častěji chodila ven a víc se stýkala s lidmi. Zkusila jsem to, ale žádné zlepšení nenastalo, protože jsem všechny lidi v okolí za chvíli k smrti unudila řečmi typu: „Jamie říká“, „Jamie má rád“ a „Jamie je takový“.

Protože mi psycholožka nepomohla, začala jsem se pít po jiných metodách, které by mi pomohly odhalit, co se to se mnou děje. V New Yorku můžete zajít k věštce, která čte budoucnost z dlaně, k vědmě, k vykladačce tarotových karet – na každém rohu narážíte na nějakou ezoteriku. Několik takových míst jsem navštívila. Nejspíš jsem doufala, že mě někdo ujistí, že se ze všeho za týden za dva oklepu a budu zase jako dřív. Jenomže nikde jsem se žádného takového povzbuzení nedočkala. Všichni mi vykládali, že jsem slavná a bohatá a že na mé dlani vidí hvězdu, která naznačuje, že jsem „výjimečná“. Dočkala jsem se i varování, že mě moji kolegové začínají považovat za blázna a přistupují ke mně jako k nit-

roglycerinové bombě, která může každou chvíli vybuchnout.

Jinými slovy, neřekli mi nic, co bych už nevěděla. Doma jsem se často utápěla v slzách a dál toužila po Jamie. Nechtěla jsem o něm jenom psát, chtěla jsem ho cítit, dotýkat se ho a mluvit s ním. Chtěla jsem kráčet po venkovských cestách ve stopách jeho dlouhých nohou, chtěla jsem přivést na svět jeho děti.

Nevím, co by se stalo nebo jak dlouho by tohle všechno pokračovalo, kdybych nepotkala Noru. Byla ukrytá jako pavouk v pavučině ve svém obchůdku označeném neonovým nápisem ASTROLOGIE přímo proti kadeřnictví, kam pravidelně chodím. Seděla jsem v křesle s alobalem ve vlasech (od přírody mám platinově světlé vlasy, takže si do nich nechávám dělat o trochu tmavší melír, aby působily „přirozeněji“ – zvláštní, co?) a zčistajasna mě napadlo, že si k ní zajdu nechat udělat horoskop.

Přirovnala jsem ji k pavoukovi, protože jsem velice brzy zjistila, že ví o astrologii ještě míň než já. Tím pouštěm se jenom snažila lákat zákazníky. Ve skutečnosti je jasnovidka. Jakmile jsem se před ni posadila a požádala ji o horoskop, navrhla mi: „A nechtěla byste radši vyvěštít budoucnost?“

„Jasně,“ odpověděla jsem. A tímhle jediným slovíčkem to všechno začalo.